

Pedro Mañas

David Sierra Listón

MARCUS POCUS

La fuga de les mascotas

Estrella Polar

MARCUS POCUS

La fugida de les mascotes

Estrella Polar

Estrella Polar

Títol original: *Marcus Pocus. Mascotas a la fuga*

© del text: Pedro Mañas, 2023

© de les il·lustracions: David Sierra Listón, 2023

© de la traducció: Xavier Rodríguez Cervelló, 2023

Disseny i maquetació: Endoradisseny

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., 2023

Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Primera edició: setembre del 2023

ISBN: 978-84-1389-616-8

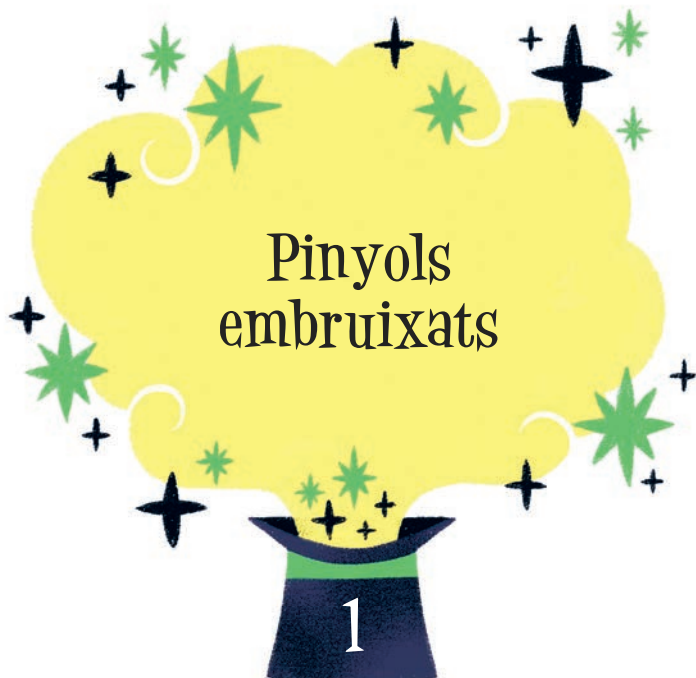
Dipòsit legal: B. 13.379-2023

Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribueixes a mantenir l'ecosistema esmentat viu i en creixement. A Grup62 agraïm que ens ajudis a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreça't a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessites fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Pots contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

El Sr. Llamp m'esperava al petit magatzem on es guarden els ingredients. L'havia deixat allà perquè no en fes cap de les seves entre la clientela.

No havia tingut en compte que ell és capaç de fer de les seves a tot arreu.

—Però què has fet?! —vaig exclamar quan hi vaig entrar i el vaig veure estirat a terra de panxa enlaire.

No estava sol. Al seu voltant hi havia set o vuit
llaunes d'olives obertes... a cops de bec.

Bingo! Totes eren buides.

No sé quin deu ser el menjar que més els
agrada als corbs normals, però al meu li agraden
les olives. Em sembla que li agraden més i tot que
rondinar. I t'asseguro que rondinar li encanta!

Era precisament el que feia aleshores: gemegar
de dolor a causa de l'empatx.

—Esclar que tens mal de panxa —vaig
remugar—. Quantes olives t'has cruspit?

Per l'aspecte que tenia, totes les que calen
per fer una pizza gran com un estadi olímpic.

Durant un instant, vaig pensar que explotaria.
Sort que en va tenir prou fent un rot.

El problema és que el rot va sortir
acompanyat d'una cosa lluent i diminuta.
Una cosa que va xiular per l'aire com una
minúscula bala de foc.

Era un pinyol d'oliva impregnat de màgia!

El projectil veloç va estavellar-se contra
un pot gros de salsa de tomàquet.

Al cap d'un segon, el pot ja no era un pot.
S'havia convertit en un test d'on brotava una
gran tomaquera. Diguem que la salsa s'havia
rejoventit màgicament.

—Genial! —vaig sospirar, despentinant-me
el serrell—. Ara escups pinyols embruixats!

Encara intentava amagar la planta quan el pare
em va cridar des del vestíbul.

—Vinga, Príncep Marcus! —va dir—.

Marxem cap a casa, que t'has guanyat un bon
descans!

Vaig embolcallar el Sr. Llamp amb la meva

jaqueta amb compte abans d'anar amb el pare. No em volia arriscar que un altre cop de pinyol màgic el convertís en una coliflor ni en res semblant.

I encara menys que descobrís que soc un bruixot.

Així que vam arribar a casa, vaig tancar-me a l'habitació i vaig posar a dormir el Sr. Llamp sobre el coixí.

Vaig passar-me gairebé tota la nit despert, vigilant-lo amb la vareta encesa. Per com es bellugava, devia somiar una cosa terrible. Potser que una oliva gegant el perseguia.

De tant en tant escopia un altre pinyol contra l'armari.

Cada cop que ho feia, el moble canviava d'aspecte. Primer es va tornar verd, després li van sortir punxes, després va créixer fins al sostre...

Quan finalment es va fer de dia, era una mola de gelatina rosa amb plàtans en comptes d'agafadors. Semblava que hagués de sortir anunciat a *Encanteris de la Llar*, una revista de decoració màgica que sol llegir Madame Prune.

—Llàstima que la profe no sigui aquí per ajudar-me —vaig sospirar mentre desencantava el moble.

El Sr. Llamp, mentrestant, continuava inflat i suós, però ja no tenia esma per rondinar.

I creu-me: si el meu ocell no rondina és que es troba malament de debò.

Va ser en aquell moment que se'm va acudir la idea de demanar ajut a l'Anna Kadabra. Ja sé que no és pas una gran fetillera ni una gran veterinària. Però si més no és una gran amiga.

En canvi, el meu corb li té una mania tremenda. Potser veient-la reaccionaria, encara que només fos per fer-se-li caca al damunt. Això també entra en la llista de les seves coses favorites.

Malauradament, l'Anna no va contestar quan li vaig trucar a través del mirall, del llibre de

matemàtiques i del bol de cereals de l'esmorzar.

Fins i tot el seu vàter comunicava.

—Segur que aquesta bruiximandrosa encara dorm —vaig gemegar, amanyagant l'ocell.

Vaig haver d'apartar la mà de cop. El Sr. Llamp cremava per la febre com un pollastre rostit!

Angoixat, vaig decidir recórrer al meu únic amic màgic de Suncity.

Es diu Bubu, i és un elf que treballa per al seu avi en una botiga d'articles de bruixeria anomenada Ulls de Tritó. Potser hi venien algun remei contra els empatxos.

Hi podia arribar fàcilment amb bicicleta, però abans havia de demanar permís al papa.

—Tu sol, per Suncity? —va dubtar ell, encara badallant.

—Aniré amb compte —li vaig prometre—. Si soc prou gran per treballar a la pizzeria, també ho soc per fer una passejada amb bici, no?

—Hmm... D'acord, però sigues prudent —va respondre al final.

La pregunta era si les cames també em respondrien. Les tenia fetes pols de tant córrer per la pizzeria.

I no precisament de pols màgica.